כלבוטק

מאת

ד"ר יקותיאל שרעבי

ועדנה פיינרו

בעיית הפיקה המשוחררת

איך הוא קופץ! חמוד שכזה, ממש כמו רקדן בלט! כל המישפחה מתפעלת והוא עצמו, בעיקר אם הוא ממישפחת הטרייר או הפודל, נראה משועשע בהחלט מלהסטריו. אבל לפעמים קורה דבר מוזר ללריין הזה: פיקת הברך שלו משתחררת, והוא מתחיל לצלוע.

הרופאים מכירים את התופעה בשם הפשוט: פריקה של פיקת־הברך. הבעלים מכירים אותה פחות, וכשהכלב שלהם מתחיל לצלוע — ובכלבים קטנים הצליעה מאובחנת פחות ודווקא אצלם הפריקה שכיחה יותר, כי הם נוטים לקפוץ על בעליהם — או אז חושבים הבעלים על ראומטיזם (אולי קר לו?), על תאונה (אולי קיבל מכה ולא ראינו?) או על פגם מלידה (אולי הוא בכלל נולד כך ולא שמנו לב?).

אבל האמת היא שזה כואב לו וחבל. אפשר לחוש בקלות אם אכן זוהי פריקה במישוש בידיים מאומנות — כן, הפיקה קופצת החוצה — ואז אפשר בניתוח קל לתקן את המעוות והכלב יחזור ללכת בצורה נורמלית.

ככל שהכלב צעיר יותר, כך רבים יותר סיכוייו של הניתוח להצליח, כי עדיין אין התקשות של גידים. ובכלל, למה לו לקפוץ כל כך גבוה, מי הוא? אולסי פרי?

לא רוצה „דווקא" ולא רוצה „לסגור חשבון" אני פשוט מוטרד

זוכרים את המאמר של פגי פרודו האנשה, שנשלח אלינו באדיבות המועדון הישראלי לכלבי בוקסר? רואים את התמונה? כמה הוא אנושי! וזו בדיוק הבעייה.

אז חזרה לעניין האנשה:

הכלב עושה צרכיו בבית, בעוד אתם בקולנוע. מחשבתכם הראשונה כבני־אנוש היא: האם עשה זאת כדי לסגור חשבון איתכם, או אולי עשה זאת „דווקא"?

חישבו לרגע: האם „דווקא" זה אינו אלא רגש אנושי לכל דבר שאותו שתלתם בכלבכם? איני מכירה אף בעל־חיים שמבצע פעולה כלשהי נגד בעל חיים אחר כדי „לסגור חשבון" בשל פעולה קודמת כלשהי.

הכלב אינו חושב באופן שלילי. לעומתו, בני־אנוש כן. כלבך אינו מתיישב לחשוב וזומם וחורש מזימות.

מה קורה לכלב שעושה את צרכיו כשאתם הולכים? הוצאתם אותו לפני שעזבתם. יצאתם בסך־הכל לשלוש שעות. אין לו זיהומים או מחלות. מה לא בסדר?

יותר מדי אנשים מצפים מן הכלב להתרגל להרגשת בידוד בלא שהכינו אותו לכך. כלב שלא הוכן לבידוד, מתקשה לעמוד בו. זה מפריע לו ריגשית. החברה שלו זנחה אותו, והוא אינו יודע מה לעשות בקשר לכך. הוא ממולכד. הוא נעשה מתוח וחסר מנוחה. אצל בני־אדם נקראת תופעה זו חרדה.

הכלב ינבח, ילעס, יחפור ויעשה צרכיו. במצבים קיצוניים הוא עלול לפגוע בעצמו וללעוס את הרגל שלו. הוא אינו עושה זאת „דווקא" לבעליו. הוא מוטרד מאוד — ומנסה לפרוק את המועקה בפעולה. שיחרור לחצי המעיים והכליות, נביחה, חפירה ולעיסה גורמים להקלה ארעית.

גורו לכם בעלי גורים - לא חיסנתם שוב!

זוהי שוב תזכורת בעיקבות המציאות הכאובה: מה לעשות, זוכרים לטייל איתו, להאכיל אותו, לאבק אותו, ורק דבר אחד שוכחים: לחסן אותו חיסון חוזר. בתקופה האחרונה נראים כלבים כשהם מקיאים, לא רוצים לאכול, חומם עולה אל־על, והם משלשלים.

זוהי תיסמונת שונה מעט מן הפרוו הקלאסי ומופיעה בכלבים שחוסנו פעם אחת ולאחר מכן לא חזרו על החיסון בתום פרק זמן.

הצעתנו לחסן גורים בגיל שישה שבועות, לחזור על החיסון הזה כעבור חודש, ובגיל חצי שנה, לחזור עליו שוב. רצוי שבתקופה הראשונה, עד שהכלב מקבל נוגדנים, הוא לא יבוא במגע הדוק עם כלבים שיש חשש כי הם נגועים.

העברת הווירוס נעשית דרך הצואה, ווירוס זה עמיד ותקיף ועלול להשאר בחיים כשבועיים. לגורים יש נטייה לרחרח צואה של כלבים אחרים וזו בדיוק הצרה.

זר־פרחים ומיאו לבאר־שבע

שורה זו נכתבת כאיזכור ודגש נוסף לידיעה המרגשת (אודות הצלתו של הכלב סאם) שקראנו במדור זה, לפני גיליונות אחדים.

כבעליהם של ארבעה חתולים היינו עירניים ורגישים במיוחד לעניין הטיפול הווטרינרי בהם. נתמזל מזלנו ומצאנו להם רופא מעולה, אך יראנו מפני הרגע שבו תהיה ידו קצרה מלהושיע. מהאסון ששום קליניקה פרטית לא תוכל להתמודד עימו.

והאסון התרחש: שניים מחתולינו הורעלו. על סף גסיסה — אחרי שכלו כל הקיצין — הדהרנו אותם (בעצתו של הווטרינר שלנו) אל בית־החולים־הווטרינרי בבאר־שבע. שם, תחת השגחתו של ד"ר ראובן יגיל וצוות עוזריו המסורים, זכו השניים בטיפול מסור, מלא אהבה, שהציל את חייהם והשיבם לאיתנם.

אבל לא רק הפעולה הרפואית ראוייה לציון. ציון מיוחד מגיע לד"ר יגיל, שהשאיר עלינו רושם בל יימחה. כשנטלנו את חתולינו בחזרה הביתה, הוא צייד אותנו בארגז־נשיאה מיוחד השייך לו אישית, וכשהתקשרנו, מקץ יומיים, להודות לו על הטיפול הנפלא ולהתעניין בהחזרת ארגזי־החתולים, אמר האיש: „שימרו אותו לעצמכם." הוא סירב לקבל כל מתנה וסיים בהזמנה נדיבת־לב: „בואו לבקר כל פעם שאתם מזדמנים לנגב."

בוודאי שנבוא, ד"ר יגיל. איזו שאלה! על אנשים כאלה — ומקומות כאלה כבר נאמר: „ברוכים הם וברוך המקום."

אסנת ואריק קרישק, חולון